

Christine Bernadette ROUSSEAU

Cristina ONOFRE (alias Christine Bernadette ROUSSEAU) s-a născut la 7 februarie 1969, în comuna Mihăești, Argeș. A absolvit Facultatea de Tehnologie Chimică din București. A debutat cu poezie în revista „Literatorul”; Câștigă premiul I la concursul „Pe aripile poeziei” în anul 1991, organizat de Casa Studenților din Pitești (având în juriu pe scriitorii Mircea Bârsilă și Călin Vlasie). Îi sunt publicate versuri în revista „Calende” din Pitești și câștigă premiul „Tudor Arghezi”.

Cărți publicate

Publică în anul 2002, volumul **Poema 'naltei domnișoare**, Cuvânt înainte de Președintele Academiei Române, **Eugen Simion**. În anul 2004 a obținut **Grand prix de poésie** décerné par «**Poètes sans frontières**» la Paris (**Marele Premiu de Poezie** decernat de Poeți fără Frontiere) pentru cartea «**Le poème de la haute demoiselle**» («Poema 'naltei domnișoare») - premiu care a constat în publicarea sub egida editurii «Nouvelle-Pléiade» și lansarea cărții la Paris în 2005.

În 2004 îi apare la «Casa de editură Tipoart» cartea «**Generalul sau o iarbă înălțată până la cer**», cu o prefață semnată de profesorul universitar Cornel Ungureanu. Alt premiu câștigat este «**Prix de la Francophonie-2007**»(Paris), desemnat de către **Societatea Poetilor Francezi** pentru cartea «**Mon Général**».

În 2007 îi apare cartea «Poeme din țara scaunului cu trei picioare», la editura Tipoart. Tot în anul 2007 îi apare ediția bilingvă (franco-italiană) în Italia, în traducerea profesorului universitar Giovanni Dotoli, cartea «**Autoportrait-Autoritratto**» - Schena Editore, carte publicată pe banii editurii. În 2008, Cristina Onofre devine membru al **Uniunii Scriitorilor din România**. În 2010 câștigă pentru a doua oară «**Prix de la Francophonie**», la Paris, oferit de **Societatea Poetilor Francezi pentru cartea «Poeme din țara scaunului cu trei picioare»**.

În 2011 îi apare cartea «**Templierii lucrurilor simple**», la editura Universității Pitești, carte cu care a câștigat **Premiul pentru poezie al Uniunii Scriitorilor din România – filiala Pitești**. În 2015 câștigă premiul revistei „Art et Poesie”, din

Franța. Tot în 2015 îi apare cartea «**Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul.**» cu o prefață semnată de academicianul **Eugen Simion** și o postfață semnată de poetul **Marian Drăghici**.

În 2016 apare la editura **Detectiv Literar - București**, o altă ediție a cărții „**Templierii lucrurilor simple**”, cu o prefață de academicianul **Nicolae Dabija** și o postfață semnată criticul literar **Marian Nencescu**. **În versiune franceză apare cartea „Les templiers des choses simples”, la editura „La Nouvelle Pléiade” (Paris), în 2016, și respectiv la editura „7 écrit-edition Paris”, în 2018.**

Recunoașteri

Din 2014 este membru al „Société des Poètes et Artistes de France”.

În 2019 primește premiul **Diplomé d’honneur** la concursul anual al **Societății Poetilor și Artiștilor Franței**, care s-a desfășurat la Metz.

La Festivalul Internațional „**Vrancea literară**”, desfășurat la Focșani, și al cărui președinte este scriitorul și criticul literar Ioan Culiță Ușurelu, primește **Premiul special al juriului pentru carte străină „Les templiers des choses simples” - 2018**. În 2019 apare la Editura « **Salonul literar-Vrancea** » cartea „Unde ești, domnule Tamkin?” și în 2020, la Festivalul Internațional de Creație „**Vrancea literară**” aceeași carte câștigă **permiul I** la secțiunea TEATRU.

În 2020 câștigă premiul juriului la concursul regional **Lorraine GRAND EST (Franța)**.

În 2021 câștigă Mention d’Honneur au Grand Prix du Jury decernat de **Societatea Poetilor și Artiștilor Franței** și Diplôme d’Honneur- Grand Prix de la Delegation Lorraine Grand Est. La „Toamna bacoviană” - 140 de ani de la nașterea lui George Bacovia, în 2021, Uniunea Scriitorilor - Filiala Bacău, câștigă premiul special de poezie „Tristan Tzara”. Tot în 2021 devine membră a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România - filiala Olt.

În 2022 câștigă Diplôme d’Honneur au Grand Prix du Jury decernat de **Societatea Poetilor și Artiștilor Franței** și Grand Prix de la Delegation Lorraine Grand Est. Tot în 2022 îi apare la editura Uniunii Scriitorilor - filiala Bacău, „Ateneul Scriitorilor”, cartea de teatru „În noaptea aceasta nu e lună. În noaptea aceasta este lună.”

În 2023 la Festivalul Internațional de Creație „**Vrancea literară**” câștigă **permiul I** cu cartea „În noaptea aceasta nu e lună. În noaptea aceasta este lună.”, la secțiunea TEATRU.

În 2024 câștigă Mention d’Honneur au Grand Prix du Jury decernat de **Societatea Poetilor și Artiștilor Franței**. Tot în 2024 la Festivalul Internațional de Creație „**Vrancea literară**” câștigă **Premiul special al juriului** - secțiunea Poezie (DIASPORA) cu cartea „Le Général ou l’herbe élevée jusqu’au ciel”. În 2024 apare și cartea de interviuri « Oamenii Daciei » la editura Panfilius- Iași și, la aceeași editură, în 2025 cartea de povestiri « Lumile lui Orin. Povestiri din Rock of God ».

În 2025, la Festivalul Internațional de creație « Vrancea literară » câștigă Premiul Special al juriului pentru volumul « Le poème de la haute demoiselle ». Tot în 2025 la Societatea Poetilor și Artiștilor Franței a câștigat **GRAND PRIX DE JURY** (Marele Premiu al Juriului) pentru pictură.

Este director-executiv al revistei „**Popas jurnalistic și literar artistic**” -revistă a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România - filiala Olt, și redacto-șef la revista „**Cuvântul**”

argeșean” -revistă editată de Centrul Cultural Pitești, redactor la revista „**Călimăneștiul jurnalistic literar-artistic**”-revistă UZPR, „**Clipa literar-artistică**”-revistă UZPR, „**Mirajul Oltului**”-revistă UZPR.

Colaborări la reviste literare

A publicat articole în următoarele ziare și reviste : Info Autoturism, Curierul de Argeș, Argeșul, Info Muscel, Curierul zilei, Forum vâlcean, Călimăneștiul jurnalistic, Clipa literar-artistică, Mirajul Oltului, Popas jurnalistic și literar-artistic, Argeș, Plumb etc.

I-au fost publicate versuri sau cronică literare în revistele: Literatorul, Luceafărul, Poesis, Orizont, Zburătorul, Calende, Convorbiri literare, Cafeneaua literară, Echinox, Argeș, România literară, Curtea de la Argeș, Tomis, Poezia, Ramuri, Litere, Apostrof, Salonul literar, Caiete Silvane, Cuvântul argeșean, Glasul iubirii, Popas jurnalistic și literar artistic, Detectiv literar, Cervantes, Cooltartis, Actualitatea literară, Vatra veche, Mișcarea literară, Plumb, Ateneu, Spații culturale etc.

De asemenea i-au fost publicate versuri și recenzii în următoarele reviste din: Franța, Italia, Statele Unite ale Americii, Germania, Canada, Republica Moldova: Comme en poésie, La porte des poètes, Poésie premiere, Aujourd’hui poèmes, ARPA, 2000 Regard, Rive neuve continent, L`Etrave, Il Giardino delle Muse, Art et poésie, Région Centrale, Asymetria, Așii români, Conexiuni culturale, Lumină Lină, Basarabia Literară etc.

Extrase din eferințe critice

O poezie elegiacă, vag erotică, discret sentimentală, grupată în jurul ideii de trecere și petrecere într-un univers construit din suavitățile, inefabilele lumii...

(Acad. **Eugen Simion**, Președinte al Academiei Române, 2002)

O scurtă istorie a inocenței (cronică la cartea ***Poema `naltei domnișoare***)

Totul în jur înverzește, înflorește! “jocul de-a înverzirea/despică ploaia/ în fir de iarbă și umbră a sa”. Totul e sublim - și umbrele!- și umbra firului de iarbă! Numai pe la amiază... „stinsese culori ale frunzelor,/toate se adună/în jurul parfumului/ rochiei mele de domnișoară”. Aici începe tragedia cunoașterii goliciunii trupului și a cunoașterii rochiei de domnișoară? Dar să nu ne grăbim, timpul nu curge, ziua încă nu se apropie de sfârșit, timpul plutește multicolor... ! „timpul pare să fie un fluture,/multicolor, neașteptat...”. Inocența încă vibrează paradisiac. Dar va veni și clipa când legea divină și cataclismul cunoașterii se vor învolbura, împingând-o pe înalta domnișoară spre dizgrația pământescă, sublimă totuși, va veni și clipa când `nalta domnișoară o să-și amintească, în dulcele duh al elegiei, ceva-ceva despre celesta sa ambiguitate... “ce mult e/ de când zburam amândoi,/ aripă lângă aripă,/purtând în noi/pâinea și sarea pământului/spre o lume a păsărilor...”

Incontestabil, Cristina Onofre (Christine Bernadette Rousseau) ne oferă o scurtă istorie a inocenței paradisiace. Ne bucurăm!

(Acad. **D.R. Popescu**, 20 februarie 2006)

De o simplitate divină: iată adevărata magie a poemelor autoarei Christine Bernadette Rousseau.

(**Vital Heutebize**, Președinte al Societății Poetilor Francezi-Paris)

Texte dense, evocatoare, cadre surprinzătoare chiar și pentru un ochi care știe să vadă. Cine este Christine Bernadette Rousseau? Reîncarnarea unui alchimist?, o Preoteasă păstrătoare a unei religii de la origini, sau pur și simplu ...Poeta?

(**Jean-Claude George**, Director al revistei « Art et Poésie », Paris)

Cartea reprezintă o geografie lirică, exotică cu puternice simboluri ale unei mitologii culturale. Poeta ne dezvăluie în această carte o geografie exotică cu simboluri tribale, simboluri ale unei alte mitologii culturale. Constat de asemenea că autoarea (Christine Bernadette Rousseau) pune fantasmelor ei nu într-o retorică a selecțiilor lirice tradiționale (versuri muzicale, plastice), ci într-un discurs alb, voit nepoetic, un discurs - cum zicea mai demult un mare poet englez - „ cu toate coastele goale”.

Minimalismul postmodern optează pentru această formulă. „Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul.” merge în această direcție.

(Acad. **Eugen SIMION**, 2014)

Am prefăcut deja o colecție de Christine Rousseau, în 2004, "Les poèmes de la haute demoiselle" („Poema 'naltei domnișoare") și am spus cât de mult m-au sedus aceste poezii prin inspirația și scrisul lor. De atunci, Christine Rousseau și-a continuat drumul, publicând și câștigând mai multe premii la diverse concursuri serioase. Și iată-ne cu o nouă carte pentru o nouă ediție! Trebuie crezut că editura „Nouvelle Pleiade” nu o dezamăgise prea mult de vreme ce, până la urmă, după ce a plecat în altă parte, se întoarce la prima dragoste. O carte, un poet: uneori o singură operă este suficientă pentru a ne forma o părere despre poet, o părere pe care o credem definitivă. Eu am crezut în poezia ei. Și trebuie să spun acum că, departe de a nega ceea ce am putut să scriu în trecut, recolta poetică a Christinei Rousseau s-a ținut de promisiunea semințelor plantate. Cu adevărată plăcere găsim această poezie adevărată, a cărei inspirație s-a adâncit și a cărei scriere este și mai bine stăpânită. Voi spune că Christine Rousseau este unul dintre cei mai buni poeți francofoni ai generației sale.

(**Vital Heurtebize**-Președinte al Societății Poetilor Francezi)

Christine Rousseau își compune propriul personaj. Se lasă absorbită de irealitatea lui, îl alcătuiește sau completează, odată imaginat, cu elemente din realitatea palpabilă. Pentru ea misterul, taina, nespusul fac parte din real.

(...) Cartea Christinei Bernadette Rousseau (alias Cristinei Onofre) este un studiu al neantului și al concretului smuls acestuia, pentru a spori cunoșterea realității obiective și a realității imaginarului la fel de obiectiv. **Altfelul** Christinei Rousseau e de fapt **altfelul Poeziei**, izvorât dintr-un efort de a lărgi zona cognoscibilului, o poartă către altceva, altcumva, alminteri, care da către descoperirea aceleiași lumi și a aceluiași « eu » și toate acestea, spre a ne obișnui cu neobișnuitul.

(Acad. **Nicolae Dabija**)

O pendulare între descriere și lirism pur

Cu accente trimitând mereu spre ancestral, spre primar, spre o lume demult trecută în albume, cu o notație fluidă, iată câteva dintre argumentele cu care Cristina Onofre încearcă să ne facă să credem în veridicitatea poeziei pe care o scrie și o publică în volumul Poeme din țara scaunului cu trei picioare. "Într-o zi/aveam să văd cum o lumină/pica abia

atingând-o” spune ea rituos în poezia Lingura, continuând cu: “Absența ei ascunsă/ este de atunci prietena mea”. Titlurile poemelor par a fi explicații sau denumiri ale unor obiecte dintr-un muzeu al satului. Pornind de la aceste titluri autoarea croșetează inteligent. Grafica mereu ca o oglindă a poeziei ne însoțește de la un capăt la altul parcă anume a nu pierde „firul magic al lânii de aur” și face casă bună cu poezia. Exponatele se aliniază cumiști și așteaptă să fie prezentate cititorului într-o succesiune firească, într-un amune ritual. “Cine este oare Cristina Onofre? Reîncarnarea unui alchimist? O preoteasă a unei religii de la origini, sau pur și simplu...Poeta?” se întreabă directorul revistei “Art et poesie”, Jean-Claude George în numărul 196/2006 în urma lecturii unor poeme ale autoarei.

(**Emilian MARCU**, Scriitor, critic literar)

Recitind „la rece” volumul Christinei Roussea, cu un titlu original plin de caracter, cum s-ar spune „Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul.”, rămân la prima impresie cristalizată, anume că ne aflăm în fața unei izbânzi poetice deloc obișnuite. Exotismul autentic, „concret” documentat, în refuzul oricărei tentații bovarice sau bucle rebele de „feminine” sentimentalisme, simplitatea calm afișată, majestuoasă aș zice, a descrierilor, unele de o violență cutremurătoare, stăpânirea mijloacelor-altminteri deloc sofisticate: dar cât de rafinate!-cumpănirea efectelor stilistice până la detaliu, gândirea liberă de prejudecăți, mereu în paza unui instinct sigur al „pudorii compoziției”.

(**Marian Drăghici**, poet și redactor șef la revista „Viața Românească”)

Din prefața realizată la cartea “**Să mergi calare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul.**” de către **Sylvie WEISSE**- poetă, Delegat Regional Lorraine GRAND EST al Societății Poetilor și Artiștilor Franței

În cartea sa « Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul » Christine Rousseau ne oferă un voiaj în Africa pe urmele berberilor, beduinilor, masailor...

(...) Toate simțurile noastre sunt sollicitate; ochii se minunează în fața frumuseții peisajelor, a arhitecturii satelor, a culorilor sclipitoare ale țesăturilor, a picturilor rituale de pe chipurile vrăjitorilor și războinicilor; auzul nostru este legănat de sunetele lăutei, ale viorii, ale tobelor; simțurile noastre olfactive și gustative sunt trezite de arome de șofran, de lapte, de condimente și de parfumuri; pielea noastră resimte căldura nisipului și mângâierea vântului. A citi această carte înseamnă a trăi o adevărată epopee într-o lume în care fiecare om, fiecare animal, fiecare plantă își are locul cuvenit, în viziunea filozofică a unei culturi care depășește lumea vizibilă.

Din prefața realizată la cartea “**Să mergi calare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul.**” de către poetul **Pascal Lecordier**, Președinte al Societății Poetilor și artiștilor Franței

Deschizând această carte, intrăm în valea Ungerengeri. Cea pe care ne-o oferă Christine ROUSSEAU cu stiloul ei hrănit cu cerneala cerului. Împingând ușa îngustă, deoarece somnul duce la vis, ne așteaptă Hassan și prietenii lui la umbra măslinului, Salhim și trăsura lui, Mektab negustorul, Mganga vrăjitorul. Lasăți-vă fermecați de cuvintele de nisip unde fiecare cuvânt scânteie ca o picătură de apă în Sahara aridă a patimilor, sub cortul lui Lăzar, în timp ce ascuți povestea morții violente a lui Masud ben Abdallah.

De-a lungul paginilor Christine ROUSSEAU ne conduce pe acolo pe unde: « Doar fluierile suspină/ Și tobele urcă împreună cu dansatorii/ Pe cerul nopții de cristal purpuriu al deșertului. » Aceasta este promisiunea ținută de « Să mergi călare. Să întinzi arcul.

(...) Magnific scrisă această lucrare poetică! Și câtă dreptate au cuvintele lui Léopold Sédar Senghor: « Poezia este limbajul cel mai expresiv care trece prin simțuri pentru a ajunge la suflet. » Plăcută și încântătoare este lectura acestei cărți... (**Pascal Lecordier**, poet, președinte al Societății Poetilor și Artiștilor Franței)

De la poezia elegiacă a primei cărți la « cruzimea » poemelor din **Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul** se cristalizează un spațiu poetic foarte complex, divers, încântător în ansamblul, dar și în detaliile sale, care pune în valoare forța remarcabilă a Cristinei Onofre (Christine Bernadette Rousseau) de a se reinventa cu fiecare volum, de a găsi teme și orizonturi lirice noi fără a ieși de sub pecetea elegiei, misterului și a unui acroșant farmec al arhaicității unei lumi guvernate de un „tainic copac ceresc” și, deopotrivă, de duhul deșertului al unei alte Șeherezade care ne spune noile povești ale Orientului, cele 1001, de la istoria anonimului Hassan, cu « plinul” singurătății lui, pînă la sabia de Damasc a lui Salah Al-Din (Saladin).

(**Cu Maasitbaama la botezul mimozelor, Ioan Holban**, critic literar)

Extrase din operă

Urmărind pasărea mierii

Pasărea mierii cântă.
Zorii de zi sunt numai ai ei.
Katamboga pornește
să găsească pasărea mierii.
Pasărea mierii se ascunde
în mijlocul cântecului ei.
E clarvăzătoare pasărea mierii.
Știe că va fi găsită
de căutătorul mierii.
Katamboga fluieră mai întâi cu bucurie.
Dimineața are ea însăși un aer de bucurie.
Katamboga îl respiră.
Katamboga începe să fluiere apoi
din niște fluier de tristețe ascunse înlăuntrul lui.
Atunci el vede Pasărea mierii.
Ea zboară pînă la un bătrîn baobab.
Se așează pe cea mai de sus creangă.
Așteaptă. Căutătorul mierii va veni.
Ea își smulge o pană și o lasă să plutească.
Împreună cu o bătaie a inimii ei. E semnul de recunoaștere.
Katamboga urcă pînă la cerurile cele mai înalte ale mierii.
Până la inima acelei păsări.
Ea continua să zboare

în pumnul lui.

Colibe de poveste

Praf. Praf tăcut. Molcom. Praf de asfințit de zi.
Din el se întrupează vreo câteva colibe.
O așezare.
Colibele își spun povestea.
Sunt colibe-suflete înalte
căroră le place să zboare din loc în loc:
colibe de poveste.
„Aceasta e coliba unei mirese” – mi se spune.
Sunt chemată înăuntru.
Pe pereți și pe pat atârnă împletituri molatece.
E spiritul alb al încăperii aceleia?
Vase de alamă și argint
îi sunt umplute cu apă proaspătă în fiecare zi.
Cerul și nisipul acelor locuri
sunt țesute în pământul măturat al acelei colibe.
O femeie tânără, cu ochi de aur,
plutește într-o mireasmă de tămâie arabă, așteptându-și mirele.
Un cântec șoptitii umblă pe buze.
Coliba ei va zbura undeva departe chiar în această noapte,
odată cu ei amândoi.

Woésé do yo to bare

Woésé do yo to baré-
trece soarele și usucă făina de mei.
Nu se știe cine a furat din munca soarelui.
Sub copacul mana sunt legați cei doi.
Fiecare spune că vinovat e celălalt.
Vrăjitorul taie scoarța copacului mana.
Seva curge încet.
Tot satul e în jurul copacului.
Cei doi beau din otravă.
După câteva minute amândoi încep să transpire.
Li se dezleagă picioarele.
Trupurile sunt șerpi.
Se încolăcesc, se târăsc, lovesc pământul.
Otrava le iese prin ochi, rătăcindu-le privirea.
Sufletele pleacă și vin.
Pământul vrea să-i înghită dar așteaptă tăcut.
După ce unul moare, celălalt e salvat.
Vinovatul e îngropat pe loc.
Nu se cântă.

Se stropește groapa cu otravă.
De ea va avea parte și sufletul lui.
Coroana copacului mana se rotește ușor.
Woésé do yo to baré a trecut.

Călăuza și apărătorul meu Uga

Pe războinicul pus să mă apere îl cheamă Uga.
Are unghii puternice. Gheare de vultur.
"Vino savană, vino și ademenește Vulturul-Uga!",
cântă el.
Cântă arătându-mi armele, gândurile...
S-au înmulțit leii
pe vastele tărâmurii ale masailor.
El își unge fața și corpul
cu argilă amestecată în sânge.
Pândește.
Vede cum un leu îi adulmecă urma.
Pornește atacul.
Pelerina îi flutură.
Atacă leul.
Urlând furios îl doboară cu lancea
care intră adânc în grumazul fiarei.
Războinicul scoate un urlet. Leul la fel.
Ultimul urlet al leului
se împletește cu cel al războinicului masai.
De mâna lui a murit.
Va fi fratele lui.

Moartea îmblânzitorului de șerpi

Mai are doar caninii superiori.
Râde și scoate dintr-o traistă
doi șerpi lungi și subțiri.
E bătrân. E slab.
Bate în tamburină cântând din fluier.
Șerpii dansează.
Își leagă capetele dintr-o parte în alta
și se târăsc până la aïssaua*.
Unul i se urcă pe un picior, altul pe celălalt.
Șerpii îi înfășoară trupul aproape gol.
Limbile lor sunt săgeți aprinse.
Unul dintre ei mușcă.
Aïssaua cade într-o transă ușoară.
Otrava îi îmbrățișează ființa.
Ființa lui subțiată de o secetă,

o altfel de secetă, ce i se plimbă de mulți ani prin trup.
Piața bazarului miroase a cafea și a scorțișoară.
Turbane în culori vii formează un cerc
în jurul îmblânzitorului de șerpi.
O furtună de priviri așteaptă.
Inima lui e zburătoare.
Scorțișoară și mosc și fum de tămâie arabă.
Bazarul împreună cu piața se ridică pentru o clipă la ceruri.
Fluierul zboară împreună cu el.
Își găsește drumul pe cerul deșertului.
Pornesc mai departe.
* aïssaua –îmblânzitor de șerpi.

Urmărind dansul celor trei femei

Tobe și sunete de chimvale.
Trei femei își unduiesc trupurile.
În rotire trimit valuri de mosc
pe un aer al dansului binecuvântat spre deșert,
spre înaltele ceruri ale deșertului.
Trei bărbați pe o prispă privesc,
trăgând pe rând dintr-un șîșeh*.
Își amintesc.
Ochii lor își amintesc
de femeile de altădată, de femeile
zburându-și dansul pe covoare multicolore,
cu sandalele ieșite de sub veșminte
cu firele de nisip rămase între degetele mici, pictate...
Trăgând pe rând din șîșeh
cei trei bărbați privesc când la femeile dansând în fața lor,
când la femeile de altădată.

*șîșeh – narghilea

Profil literar realizat de **Nicolae VASILE**, scriitor și jurnalist